[Rasmus Hansen.]
rentenyderne, var det en Forudsætning, at der snarest skulde gennemføres en Revision af hele Lovgivningen, en Revision, som medførte Forbedringer, idet man erkendte, at der i Besættelsestiden havde vist sig saa væsentlige Mangler ved den gældende Lovgivning, at der var vægtige Grunde for at gennemføre en Række Forbedringer. Disse Forbedringer kan i hvert Fald efter de Oplysninger, den højtærede Arbejds- og Socialminister har givet Udvalget, tidligst ventes til Foraaret. Dette maatte derfor opfordre Socialdemokraterne til at faa det midlertidige Tillæg gjort saa stort, som det overhovedet var muligt at opnaa Flertal for her i Salen. I vore Forventninger paa dette Punkt har vi desværre lidt en Skuffelse. Dertil kommer, at det midlertidige Tillæg, saaledes som det rigtigt er fremhævet af det ærede Medlem Fru Ragnhild Andersen, mister en Del af sin Værdi, dersom det udbetales i to Rater. For at imødegaa denne Skavank søgte vi at opnaa et Forlig om en Forhøjelse af Raterne, og denne vægtige og saglige Begrundelse skyldes naturligvis hverken Lyst til Overbud eller Skræk for Kommunisterne. Jeg kan i saa Henseende henvise til den overmaade fornuftige Argumentation, som Det radikale Venstres Hovedorgan „Politiken" har gjort gældende.

Det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen bemærkede, at det var ejendommeligt, at den fhv. socialdemokratiske Arbejds- og Socialminister, det nuværende ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft, i Sommer kun foreslog henholdsvis 100 Kr. og 170 Kr. til Dækning af Manglerne ved Lovgivningen om Aldersrentenydere, Invalider og de kronisk syge i Besættelsesaarene. Denne Bemærkning synes jeg er helt urimelig. Forslaget blev, som det er ærede Medlemmer bekendt, fremsat paa Samlingsregeringens Vegne, og baade dette Forslag og andre Forslag fra Samlingsregeringen var ikke Udtryk for, hvad det enkelte Parti ønskede, men Udtryk for, hvad der kunde opnaas Enighed om mellem de forskellige Partier og Kredse, der var repræsenteret i Samlingsregeringen. Altsaa kan det ærede Medlem Hr. Hans Hedtofts Forslag i Sommer, da det ærede Medlem var Arbejds- og Socialminister, heller ikke tages som Vidnesbyrd om, hvad Socialdemokratiet vilde have gennemført vedrørende Aldersrentenyderne, Invaliderne og de kronisk syge, hvis Socialdemokratiet alene havde kunnet bestemme Forslagets Indhold. Det fremgaar derimod af det Program, hvorpaa Socialdemokratiet gik til Valg, hvorledes vi ønsker at stille os over for de gamle, Invaliderne og de kronisk syge.

Med Hensyn til det ærede Medlem Hr. Johs. Christiansens Synspunkt kan jeg passende nøjes med at henvise til den Maade, hvorpaa det ærede Medlem imødegaas af sit eget Partiorgan „Politiken". Jeg behøver ikke at tilføje noget til denne udmærkede og rigtige Argumentation, men den har altsaa desværre ikke formaaet at overbevise Det radikale Venstre her paa Rigsdagen, og det beklager jeg af Hjertet. Naar det ærede Medlem Hr. Johs. Christiansen af det Standpunkt, det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft, medens han var Arbejds- og Socialminister, tog over for Alders- og Invaliderentenydernes Henvendelse, vil drage den Slutning, at der har været Maade med Socialdemokratiets Ønske om at imødekomme denne Henvendelse, saa modsiges dette af Kendsgerningerne. Det ærede Medlem Hr. Hans Hedtofts Begrundelse var klar nok. Han henviste til, at Gennemførelsen af Alders- og Invaliderentenydernes Ønsker maatte blive den kommende Regerings Opgave, og han gjorde det i Forventning om, at det efter Valget vilde blive en socialdemokratisk Regering, der skulde behandle Sagen, hvorved der var sikret de gamle og Invaliderne en større Velvilje.

Edvard Sørensen: Naar det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen paastaar, at det Overbud, der blev givet i Udvalget, ikke blev givet af Angst for Kommunisterne, skal jeg ikke modsige ham. Jeg kan ikke vide, hvad der har været Bevæggrunden, jeg kan kun se, hvad der er sket. Nej, siger det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen, det er paa rent sagligt Grundlag, man har taget sit Standpunkt. Det er det, der synes mig noget besynderligt, naar man sammenligner det Overbud, Socialdemokratiet her har givet, med den Lov, der blev vedtaget i Sommer. Det er ikke bestridt af det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen, at man mente, at de i denne Lov fastsatte Ydelser paa 100 og 170 Kr. skulde kunne yde Dækning for de økonomiske Vanskeligheder, de gamle havde haft under Krigen, altsaa over et betydeligt længere Tidsrum end det, der er Tale om i Forbindelse med dette Forslag. Det er rigtigt, at Lovforslaget fra i Sommer, som det ærede Medlem sagde, blev fremsat paa Samlingsregeringens Vegne, men jeg vil gerne spørge det ærede Medlem, om der inden for Regeringen var nogen, der forlangte de Beløb nedsat, som